

som en Vanære at være Søn af en gammel, halvblind og tandløs Mand, der var til Spot for den hele By. Han følte sig bestandig dybere beskæmmet af den Fattigdom, hvori Familien levede, af Moderens forknytte Kniben paa alt udover det allernødtørftigste, af sine afstikkende, hjemmesyede Klæder, der allevegne vakte Smil og Medynk. Han havde ikke været gammel, før han hellere sultede en hel Dag paa Skolen, end han var at formaa til i Kammeraternes Paasyn at spise sin medbragte Fedtebrøds-Mellemmad. En Gang, da Moderen havde ladet en af Faderens gamle Præstekjoler omsy til ham til en Vinterfrakke, som dels ved Klædets ejendommelige Blankhed, dels ved sine altfor store Knapper tydeligt røbede sin Oprindelse, nægtede han rent ud at tage den paa; og da Moderen vilde tvinge ham, sønderrev han den i et Udbrud af Trods fra øverst til nederst og kastede den hen ad Gulvet.

Nu hengav han sig til stolte Drømme om at være et ved Uagtsomhed efterladt Barn af en eller anden omstrejfende Zigøjnertrup, en af disse evigt vandrende Natmandsfamiljer, som den gamle, énøjede Tjenestepige ofte havde fortalt om, og som havde deres Tilhold derude omkring den ensomtliggende Hedepræstegaard, hvor Forældrene før havde boet, og hvor han efter Sigende skulde være født. Han forestillede sig sin virkelige Fader som en mægtig Høvdingeskikkelse med blaasorte